

Αριθμός: 351/2020

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΛΚΙΔΑΣ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Πρωτοδίκη, που όρισε η Προϊσταμένη του Πρωτοδικείου, και από τη Γραμματέα

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 24^η Ιανουαρίου 2020 για να δικάσει την υποθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ – ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ: Της Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας με την επωνυμία «ΓΕΑ - GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ / ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και τον διακριτικό τίτλο «ΓΕΑ - GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ» (ΑΦΜ 997495285), Δ.Ο.Υ. Ψυχικού που εδρεύει στην Αθήνα (Λ. Σώχου αριθ.4) και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκε διά της πληρεξούσιας δικηγόρου της

ΤΗΣ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΗΣ – ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Της ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το κατάστημα καφετέρια - σνακ μπαρ - εστιατόριο - ταβέρνα με τον διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στις κατόχου του Α.Φ.Μ. που εδρεύει στην περιοχή της Δημοτικής Ενότητας και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου δικηγόρου

Η ενάγουσα άσκησε ενώπιον του Ειρηνοδικείου την από 17-01-2017 και με αριθμ. εκθ. καταθ. δικ. 1/18-01-2017 αγωγή της. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με τη με αριθμό 3/2018 απόφασή του έκανε εν μέρει δεκτή την αγωγή. Η εκκαλούσα άσκησε κατά της απόφασης αυτής την από 07-07-2018 και με αριθμό πράξης κατάθεσης ΓΑΚ/ΕΑΚ/3604/60/05-07-2018 έφεσή της, η οποία με την υπ' αριθμ. ΓΑΚ/ΕΑΚ2482/264/05-07-2018 έκθεση κατάθεσης δικογράφου του παρόντος δικαστηρίου προσδιορίστηκε αρχικά για την δικάσιμο της 05^{ης} -04-2019 και γράφτηκε στο πινάκιο και μετά από αναβολή για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης και κατά την εκφώνησή της από το πινάκιο οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και τις προτάσεις τους.

Το Δικαστήριο αυτό με την οριστική του απόφαση 3/2018 έκανε δεκτή κατά ένα μέρος την αγωγή. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται η ενάγουσα και ήδη εκκαλούσα με την από 05-07-2018 έφεσή της, με αριθ. έκθ. κατάθεσης ΓΑΚ/ΕΑΚ/3604/60/05-07-2018 (στη γραμματεία του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, Ειρηνοδικείου Χαλκίδας) [και αριθ. εκθεσης κατάθεσης ενώπιον του Δικαστηρίου ΓΑΚ/ΕΑΚ/2482/264/05-07-2018] για την οποία ορίστηκε δικάσιμος η 05^η -04^{ου} -2019 και μετά από αναβολή για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υποθέσεως και κατά την εκφώνησή της από το σχετικό πινάκιο στη σειρά της, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και τις προτάσεις τους.

**ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΙΣ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΙ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Φέρεται προς συζήτηση η από 05-07-2018 και με αριθμό καταθέσεως (στη γραμματεία του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, Ειρηνοδικείου) 3604/60/05-07-2018 έφεση (αριθμός κατάθεσης ενώπιον του Δικαστηρίου ΓΑΚ/ΕΑΚ/2482/264/05-07-2018), κατά της με αριθμό 3/2018 Απόφασης του Ειρηνοδικείου που άσκησε η πρωτοδίκως εν μέρει ηττηθείσα ενάγουσα-εκκαλούσα, και εκδόθηκε κατ' αντιμωλία των διαδίκων κατά την τακτική διαδικασία. Περαιτέρω έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα, εφόσον κανείς από του διαδίκους δεν επικαλείται επίδοση της εκκαλουμένης και επομένως πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της.

Η ενάγουσα και ήδη εκκαλούσα, με την από 17-01-2017 αγωγή της ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, επί της οποίας εκδόθηκε η εκκαλούμενη, είχε ισχυρισθεί ότι αποτελεί ένα ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχει νόμιμα συσταθεί κατά το άρθρο 54επ. του Ν. 2121/1993, από τους τρεις ειδικότερα αναφερόμενους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και έχει σκοπό την είσπραξη της προβλεπόμενης για την σχετική κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής. Ότι τα μέλη τους έχουν αναθέσει στους οργανισμούς αυτούς, με σχετικές συμβάσεις ανάθεσης, τη διαχείριση και την προστασία των περιουσιακών, συγγενικών δικαιωμάτων επί των συμβολών τους, μεταξύ δε των σχετικών εξουσιών που έχουν μεταβιβασθεί στους εν λόγω οργανισμούς από τα μέλη τους, περιλαμβάνονται, η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου, της ενιαίας εύλογης αμοιβής και η διανομή στους δικαιούχους-μέλη τους της αμοιβής αυτής. Ότι συνέταξαν από

κοινού τα αναφερόμενα αμοιβολόγια, τηρώντας τους νόμιμους όρους δημοσιοποίησης, στη συνέχεια δε, κάλεσαν την εναγομένη, η οποία χρησιμοποιεί δημόσια τέτοιους υλικούς φορείς ήχου, να προσέλθει σε συμφωνία για την καταβολή της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, πλην όμως η τελευταία αρνείται να της καταβάλει το ύψος της εύλογης αμοιβής που οφείλει να πληρώσει, αν και στην εκμετάλλευσή της ανήκει το αναφερόμενο στην αγωγή κατάσταση υγειονομικού ενδιαφέροντος που διατηρεί στις και χρησιμοποιεί καθημερινά όλες τις ώρες της ημέρας κατά τους θερινούς μήνες λειτουργίας της τραγούδια και μουσική από υλικούς φορείς ήχου, χρησιμοποιώντας ρεπερτόρια έργων Ελλήνων αλλά και αλλοδαπών καλλιτεχνών, για την ψυχαγωγία των πελατών της επιχειρήσεώς της. Περαιτέρω, αναφέρει τα ονόματα των ημεδαπών δικαιούχων [μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου] που της έχει αναθέσει τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος επί όλων των έργων τους, εκ των οποίων ενδεικτικά αναφέρονται τα έργα - μουσική και τραγούδια- από τους χρησιμοποιημένους καθημερινά από την εναγομένη ελληνικό και ξένο ρεπερτόριο των μελών τους και τους έχουν μεταβιβάσει τη σχετική εξουσία για τα έτη 2012,2013,2014 και 2015. Ακόμη, αναφέρει οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, με τους οποίους έχει συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας για την είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής των αλλοδαπών καλλιτεχνών. Ζήτησε δε, να καθοριστεί οριστικά το ύψος της εύλογης αμοιβής για τα έτη 2012, 2013,2014 και 2015 στο ποσό των 2.050,00 ευρώ πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α 24% για κάθε έτος, να καθοριστεί ότι η εναγομένη οφείλει συνολικό ποσό 8.200,00 ευρώ πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α για τα παραπάνω έτη και να υποχρεωθεί η εναγομένη να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα παραπάνω έτη, προκειμένου να προβεί στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους, να κηρυχθεί η εκδοθησόμενη απόφαση προσωρινώς εκτελεστή και να καταδικασθεί η εναγομένη -εφεσίβλητη στη δικαστική της δαπάνη. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την προσβαλλόμενη απόφαση του αφού έκρινε α] ότι η ενάγουσα νομιμοποιείται στην άσκηση της, β] ορισμένη και γ] νόμιμη την αγωγή, δέχθηκε αυτή, κατά ένα μέρος, ως βάσιμη και στην ουσία της καθόρισε την αιτούμενη εύλογη αμοιβή για τα έτη 2012,2013,2014 και 2015, στο συνολικό ποσό των 744,00 ευρώ στο οποίο συμπεριλαμβάνεται ο Φ.Π.Α 24%, το οποίο αναγνώρισε ότι οφείλει η εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα. Παράλληλα, υποχρέωσε την τελευταία να παραδώσει στην ενάγουσα καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τις χρονικές περιόδους 2012,2013,2014 και 2015. Ήδη η παραπάνω εκκαλούσα-ενάγουσα, με την πιο πάνω έφεσή της, παραπονείται κατ' αυτής, για κακή εφαρμογή του νόμου και εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ
ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΗΣ

ζητεί, να γίνει αυτή δεκτή και να εξαφανισθεί η εκκαλούμενη στο σύνολό της για την προκείμενη εναγόμενη. Πρέπει, συνεπώς, η έφεση που είναι νόμιμη, να ερευνηθεί και για την ουσιαστική βασιμότητα των λόγων της, δεδομένου ότι για το παραδεκτό παράστασης του πληρεξούσιου δικηγόρου της εκκαλούσας κατατέθηκε το με αρ. Π 2428680/23-01-2020 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του και για τον παραστάτη πληρεξούσιο δικηγόρο της εφεσίβλητης κατατέθηκε το με αριθμ. Χ 64558/29-01-2020 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του ΔΣΧ και το με αρ. 22275424595809030034/2018 ηλεκτρονικό παράβολο των 75 ευρώ για την άσκηση του ενδίκου μέσου (495 παρ.3 Α. α' ΚΠολΔ).

Με τις διατάξεις του όγδοου κεφαλαίου [άρθρα 46 επ.] του Ν 2121/1993 "πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα", νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες ["εισφορές" κατά την ορολογία του νόμου], που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του προαναφερόμενου Ν 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας [οι λέξεις "ή εικόνας ή ήχου και εικόνας" διεγράφησαν με την παρ. 6 του άρθρου 81Ν 3057/2002, ΦΕΚ Α' 239/10.10.2002] που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοηλεκτρονική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή που καθιερώνεται με την παραπάνω διάταξη του Ν 2121/1993 είναι ενιαία, με την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμόμενη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών-εκτελεστών και αφετέρου των

παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερόμενων, σύμφωνα με την παρ. 2 του παραπάνω άρθρου 49 του Ν 2121/1993, είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά από το νόμο ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του Ν 2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες [αμοιβολόγιο], ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευση του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1β', 58 και 32 παρ. 1 του Ν 2121/1993, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο που προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν, όμως, η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης ως προς την εύλογη αμοιβή, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά για την αμοιβή αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα <δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύον δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής

ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων [βλ. Μ.Θ. Μαρίνου "Πνευματική Ιδιοκτησία", δεύτερη έκδοση, αριθ. 750 και 751, σελ. 379, Δ. Καλλίνικου "Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα", δεύτερη έκδοση, σελ. 275 και 276]. Από την παραπάνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση "όλων των έργων", για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων [ημεδαπών ή αλλοδαπών] συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζόμενων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων [ημεδαπών ή αλλοδαπών] και του έργου αυτών καθώς και το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά αυτών και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με της διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του Ν 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους [ημεδαπούς ή αλλοδαπούς]. Υπέρ της παραπάνω άποψης, που δέχεται ως ορθή και το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε και τα ακόλουθα: 1]

Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, του αφορώντος στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν 2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος, 2] Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμιά περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, 3] Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο Ν 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί, 4] Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνας του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α] υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής [άρθρο 49 παρ. 1 εδ. γ', δ' και ε' του Ν 2121/1993], με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου, να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β] υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητα του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη [άρθρο 55 παρ. 4 του Ν 2121/1993], παρέχοντας του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ] αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει

τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη [άρθρο 55 παρ. 4 εδ. β' του Ν 2121/1993] και 5] το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. ε' του ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές [όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ. 1, 8 και 9 του Ν 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 παρ. 1 του Ν 146/1914 "περί αθεμίτου ανταγωνισμού" ή ακόμα και με εκείνη του άρθρου 669 του ΚΠολΔ], τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν όχι πλέον μεμονωμένα άτομα αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα, για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου [βλ. Μ.Θ.Μαρίνου «Πνευματική ιδιοκτησία», έκδ.β, σελ.379, Καλλίνικου «Πνευματική ιδιοκτησία και Συγγενικά δικαιώματα» έκδ. β, σελ. 268, 275, 276, Ματθία "Μελετήματα Ιδιωτικού Δικαίου" έκδ. 1997, κεφ. 22 και 23, σελ. 239 και 251, Α. Πουλιάδη "Συλλογική Αγωγή και Δίκαιο Καταναλωτών", έκδ. 1990, σελ. 13 επ., του ίδιου "Η Συλλογική Αγωγή των Ενώσεων Καταναλωτών στο Ελληνικό Δίκαιο" ΕΛΛ.Δνη 33,485 επ., Εφ.Αθ. 472/2009 Δημ.ΝΟΜΟΣ, Εφ.Αθ. 2187/2008 Δημ.ΝΟΜΟΣ, Εφ.Αθ. 6265/2004 ΔΕΕ 2005,425]. Περαιτέρω, είναι δυνατόν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα, όχι μόνο ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για τον σκοπό αυτόν δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του ν. 2121/93, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς τον σκοπό της διαχείρισης τους στην Ελλάδα [βλ. Μ.Θ.Μαρίνο, Πνευματική ιδιοκτησία σελ. 302-303]. Πλέον αυτού όμως, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, δηλ. οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφήματων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν.2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», δηλ. τη μεταχείριση που

το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών [βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 § 1 του Ν. 2054/1992] και β] παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως αυτό, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την παραπάνω διεθνή σύμβαση χώρα [βλ. το άρθρο 5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992], γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσωσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυσσόμενες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυσσόμενης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας [Εφ.Θες.2187/2008Δημ.ΝΟΜΟΣ].

Στην προκείμενη περίπτωση, από την επανεκτίμηση όλων των αποδεικτικών μέσωσων και συγκεκριμένα όλων ανεξαιρέτως των εγγράφων που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, τα οποία λαμβάνονται υπόψη και εκτιμώνται, αναλόγως της φύσης τους, είτε ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, μερικά εκ των οποίων μνημονεύονται ειδικότερα στην συνέχεια, χωρίς κανένα, ωστόσο, να παραλείπεται κατά την ουσιαστική εκτίμηση της υπόθεσης, τις υπ' αριθ. 318/2017 και 320/2017 ένορκες βεβαιώσεις των κ.κ. _____ του _____, τις οποίες επικαλέστηκε και προσκόμισε η ενάγουσα και οι οποίες ελήφθησαν ενώπιον της Ειρηνοδίκη κατόπιν νόμιμης και εμπρόθεσμης, ήτοι εντός της προβλεπόμενης από το άρθρο 422 ΚΠολΔ προθεσμίας, κλήτευσης των εναγομένων (οι υπ' αριθ. 4870 και 4871/18.4.2017 εκθέσεις επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή του Πρωτοδικείου _____ και την υπ' αριθ. 11618B718.4.2017 έκθεση επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή του Πρωτοδικείου _____) και την υπ' αριθ. 398/2017 ένορκη βεβαίωση του _____, την οποία επικαλέστηκε και προσκόμισε η τρίτη εναγόμενη εταιρία και ελήφθη ενώπιον της Ειρηνοδίκη κατόπιν νόμιμης και εμπρόθεσμης κλήτευσης της

ενάγουσας (η υπ' αριθ. 9212 Ε724.4.2017 έκθεση επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή του Πρωτοδικείου), χωρίς, ωστόσο, να λαμβάνεται υπόψη η υπ' αριθ. 397/2017 ένορκη βεβαίωση του μάρτυρα ανταπόδειξης της δεύτερης εναγόμενης εταιρίας ενώπιον της Ειρηνοδίκη καθόσον δεν προσκομίστηκε από την δεύτερη εναγόμενη, με πρωτοβουλία της οποίας ελήφθη η εν λόγω ένορκη βεβαίωση, η κλήση για τη γνωστοποίηση μαρτύρων, ώστε να μπορεί το Δικαστήριο να διακριβώσει αν σε αυτή εμπεριέχονται τα αναγκαία στοιχεία του εξετασθέντος μάρτυρα, όπως απαιτεί η διάταξη του άρθρου 422 ΚΠολΔ, ούτε η ενάγουσα παραστάθηκε κατά τη διαδικασία λήψης της, και, ως εκ τούτου, αποτελεί ανυπόστατο αποδεικτικό μέσο, το οποίο δε μπορεί να ληφθεί υπόψη ούτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, από τις προτάσεις των διαδίκων και όσα οι ίδιοι ρητώς ή εμμέσως συνομολογούν, και τα κοινώς γνωστά γεγονότα, όπως και τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής (άρθρα 336 παρ.1,4 ΚΠολΔ), τα οποία το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του αυτεπάγγελα, αλλά και από την εν γένει διαδικασία αποδείχθηκαν, κατά την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η ενάγουσα-εκκαλούσα είναι αστικός μη κερδοσκοπικός, αντιπροσωπευτικός οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων η οποία έχει συσταθεί με το από 28-09-2011 καταστατικό το οποίο έχει καταχωρηθεί νόμιμα στα βιβλία Εταιρειών του Πρωτοδικείου Αθηνών με γενικό αριθμό 15616/2011 σύμφωνα με τις παραγράφους 6 και 7 του άρθρου 49 του Ν 2121/1993, όπως αυτές ίσχυαν κατά το χρόνο σύστασής της και εξακολουθεί να λειτουργεί νόμιμα και μετά την έναρξη του Ν.4481/2017 και ότι, μέλη της και μόνοι εταίροι της είναι α) η αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία με την επωνυμία «Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης και Δικαιωμάτων των Παραγωγών Υλικών Φορέων Ήχου ή Ήχου και Εικόνας» και τον διακριτικό τίτλο «GRAMMO», της οποίας το καταστατικό δημοσιεύτηκε νόμιμα στα τηρούμενα βιβλία του Πρωτοδικείου Αθηνών με αύξοντα αριθμό 13252/27-07-1994 και η λειτουργία της εγκρίθηκε με την υπ' αριθμ. 9528/1995 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, όπως αυτή αντικαταστάθηκε με την υπ' αριθμ. 11084/1997 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού (ΦΕΚ 1164/1997 τ.Β'), που αντιπροσωπεύει τις αναφερόμενες στην κρινόμενη έφεση εταιρείες παραγωγής υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας και στην οποία οι ανωτέρω έχουν αναθέσει δυνάμει έγγραφων συμβάσεων τη διαχείριση και προστασία όλων ανεξαιρέτως των έργων τους, ήτοι των φωνογραφημάτων παραγωγής τους. β) ο αστικός μη κερδοσκοπικός οργανισμός με την επωνυμία «Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης Δικαιωμάτων Τραγουδιστών - Ερμηνευτών ΣΥΝ.Π.Ε.» και τον διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», του οποίου το καταστατικό εγκρίθηκε με την υπ' αριθμ.4/23-03-1997 απόφαση του Ειρηνοδικείου

και καταχωρήθηκε στο οικείο μητρώο Συναιτερισμών και η λειτουργία του εγκρίθηκε με την υπ' αριθμ. 11089/05-12-1997 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, που αντιπροσωπεύει τους αναφερόμενους στην κρινόμενη έφεση καλλιτέχνες τραγουδιστές – ερμηνευτές στον οποίο οι ανωτέρω έχουν αναθέσει δυνάμει έγγραφων συμβάσεων τη διαχείριση και προστασία όλων ανεξαιρέτως των έργων τους, ήτοι των ερμηνειών τους που έχουν εγγραφεί σε υλικούς φορείς ήχου, και γ) τον αστικό μη κερδοσκοπικό συνεταιρισμό με την επωνυμία «Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης Δικαιωμάτων Ελλήνων Μουσικών ΣΥΝ.Π.Ε.» και τον διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», το καταστατικό του οποίου εγκρίθηκε με την υπ' αριθμ. 206/1994 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών και καταχωρήθηκε στο οικείο μητρώο Συνεταιρισμών και εγκρίθηκε η λειτουργία του με την υπ' αριθμ. 11083/1997 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και ο οποίος αντιπροσωπεύει τους αναφερόμενους στην κρινόμενη έφεση εκτελεστές- μουσικούς που έχουν εγγραφεί σε υλικούς φορείς ήχου. Περαιτέρω η λειτουργία της εκκαλούσας-ενάγουσας εγκρίθηκε με την υπ' αριθμ. ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/686/12043/09-12-2011 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, η οποία δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ 3245/2011 (τ. Β'). Σκοπός δε της σύστασης της αιτούσας από τους ανωτέρω οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης ήταν η είσπραξη της προβλεπόμενης στο άρθρο 49 του Ν 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής. Οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης - μέλη της αιτούσας ανέθεσαν στην τελευταία κατ' αποκλειστικότητα την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής αυτής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες, ανεξαρτήτως αν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά την ίδρυσή της, αρκεί να μην ήταν επίδικη. Τις ανωτέρω δε εξουσίες ασκεί η αιτούσα στο δικό της όνομα, καθόσον οι αντίστοιχες εξουσίες των τριών ως άνω οργανισμών συλλογικής διαχείρισης - μελών της ανεστάλησαν καθ' όλο το χρονικό διάστημα της λειτουργίας αυτής και η μόνη εξουσία, που διατηρούν οι ανωτέρω οργανισμοί - μέλη, είναι να διανέμουν στα μέλη τους - δικαιούχους (παραγωγούς, τραγουδιστές, μουσικούς) την εισπραττόμενη από αυτήν (αιτούσα) εύλογη και ενιαία αμοιβή, την οποία αυτή τους αποδίδει. Από τα ανωτέρω πιθανολογείται ότι η αιτούσα είναι ο μοναδικός και αντιπροσωπευτικός στην Ελληνική επικράτεια ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, ο οποίος κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του, εκπροσωπώντας τους ανωτέρω οργανισμούς - μέλη του, δικαιούται και υποχρεούται να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει από τους χρήστες την εύλογη και ενιαία αμοιβή του άρθρου 49 παρ.1 του Ν 2121/1993,

που απορρέει από τη μετάδοση οποιουδήποτε υλικού φορέα ήχου στην Ελληνική επικράτεια. Συνεπώς, τεκμαίρεται ότι η εκκαλούσα-ενάγουσα νομιμοποιείται να αξιώνει ενεργητικά στο δικό της όνομα με κατάρτιση σχετικών συμβάσεων ή σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικώς την ανωτέρω προβλεπόμενη αμοιβή. Επιπρόσθετα, η εκκαλούσα-ενάγουσα έχει συνάψει, ως ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων στην Ελλάδα τις αναφερόμενες στην κρινόμενη έφεση συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, με βάση τις οποίες νομιμοποιείται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Πέραν όμως από τις ως άνω συμβάσεις αμοιβαιότητας, η αιτούσα νομιμοποιείται να προβαίνει στις προαναφερόμενες ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της κυρωθείσας με τον Ν 2054/1992 Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», που αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του ελληνικού δικαίου και η οποία: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι την μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. άρθρα 2, 4 και 5 παρ.1 Ν 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμη και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έλαβε χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα (30) ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάστηκε στο κοινό και δημοσιεύτηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. άρθρο 5 παρ.2 του Ν 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία της ανωτέρω διεθνούς σύμβασης και συνακόλουθα και του Ελληνικού δικαίου, ακόμη και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις ανεπτυγμένες χώρες επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε πριν την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της Ευρώπης συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας. Σημειώνεται ότι με την επίκληση όλων των

ως άνω αποδεικνυόμενων πραγματικών περιστατικών ήδη στο δικόγραφο της αγωγής, αυτή είναι ορισμένη, παρά τον αντίθετο ισχυρισμό της εναγόμενης, όπως και ουσιαστικά βάσιμη ως προς την νομιμοποίηση της ενάγουσας. Περαιτέρω, οι προαναφερόμενοι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης-μέλη της εκκαλούσας-ενάγουσας κατήρτισαν από κοινού αμοιβολόγιο σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 56 παρ. 3 του Ν.2121/1993 (και ήδη 23 παρ.2 του Ν4481/2017), το οποίο γνωστοποιήθηκε στο κοινό με δημοσίευση σε τρεις εφημερίδες πανελλήνιας κυκλοφορίας [αρχικά κοινό αμοιβολόγιο που δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες «ΕΘΝΟΣ» (φ. της 4.2.1998), «ΤΑ ΝΕΑ» (φ. της 4.2.1998) και «ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ» (φ. της 3.2.1998) και στη συνέχεια δημοσιεύτηκε από την εκκαλούσα-ενάγουσα ως ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης στις εφημερίδες «ΚΕΡΔΟΣ» (φ. της 20.4.2012), «ΑΥΓΗ» (φ. της 20.4.2012) και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (φ. της 19.4.2012)]. Στη συνέχεια το ως άνω αμοιβολόγιο δημοσιεύτηκε τροποποιημένο στις εφημερίδες «ΑΓΟΡΑ» (φ. της 29.5.2015), «ΑΥΓΗ» (φ. της 6.5.2015) και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (φ. της 18.6.2015) [τελευταίες δημοσιεύσεις]. Σύμφωνα με το τελευταίο, στο οποίο, εν αντιθέσει με το αμοιβολόγιο που δημοσιεύθηκε το έτος 2012, γίνεται μία διάκριση σε δύο επί μέρους κατηγορίες των επιχειρήσεων που η μουσική είναι απαραίτητη για τη λειτουργία τους, με διαφορετικές αμοιβές για κάθε κατηγορία, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε επιχειρήσεις όπως καφετέριες, cafe bars, bars restaurants, beach lounge bars, κ.λπ., όπου η μουσική είναι απαραίτητη για τη λειτουργία τους (Περίπτωση «Α2» αμοιβολογίου), η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίζεται εφάπαξ ετησίως σε συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος, ως ακολούθως: Για χώρους επιφάνειας έως 100τ.μ. ,εφάπαξ ποσό 1.500,00 €, επιφανείας 101-200τ.μ. ποσό 2.100,00€, επιφανείας 201-300 τ.μ. ποσό 2.500,00€,ευρώ, επιφανείας 301-400τ.μ. ποσό 3.000,00€, επιφανείας 401-500τ.μ. ποσό 3.300,00€. Προβλέφθηκε επίσης ότι οι επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι και επτά (7) ή πέντε (5) μήνες κάθε χρόνο οφείλουν να καταβάλουν ποσοστό 70% και 50%, αντίστοιχα των προαναφερομένων ποσών. Επίσης, στο αμοιβολόγιο αυτό συμπεριλήφθηκε και η περίπτωση «Β3», στην οποία υπάγονται χώροι ψυχαγωγίας και ενδεικτικά πολυχώροι, παιδότοποι, κατασκηνώσεις, κ.α., που οφείλουν να καταβάλουν το ποσό των 300,00 Ευρώ κατ' έτος αν η επιφάνειά τους εκτείνεται μέχρι 200,00 τ.μ., 500,00 Ευρώ κατ' έτος αν η επιφάνειά τους εκτείνεται από 201 - 400 τ.μ. κ.λπ., ενώ επιχειρήσεις της κατηγορίας αυτής που λειτουργούν μέχρι και πέντε (5) μήνες κάθε χρόνο οφείλουν να καταβάλουν ποσοστό 50,00% των προαναφερομένων ποσών. Τέλος, προβλέφθηκε ότι οι επιχειρήσεις που διατηρούν χώρους δημοσίων εκδηλώσεων οφείλουν να καταβάλουν 100,00 € ανά εκδήλωση για κάθε υπαίθρια ή στεγασμένη εκδήλωση, όπως γιορτές, εγκαίνια, γάμους, βαφτίσεις,

κ.λπ. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι η* εφεσίβλητη-εναγόμενη διατηρεί και εκμεταλλεύεται στην παραλία κατάστημα υγειονομικού ενδιαφέροντος, το οποίο φέρει τον διακριτικό τίτλο το οποίο βάσει της προσκομιζόμενης με αριθμό πρωτ. 3365/17.11.2011 άδειας ίδρυσης και λειτουργίας καταστήματος έχει χαρακτηριστεί ως κατάστημα «(ΜΙΚΤΟ-καφετέρια-σνάκ μπαρ-εστιατόριο-ταβέρνα)», με δικαίωμα ανάπτυξης δώδεκα (12) καθισμάτων εντός του καταστήματος και τετρακοσίων (400) στον υπαίθριο χώρο αυτού και βρίσκεται εντός των εγκαταστάσεων του camping Ο δε χώρος του camping έχει δυνατότητα να φιλοξενήσει διακόσια (200) άτομα, σύμφωνα με την με αριθμ. πρωτ.1695/09-11-2011 άδεια χορήγησης ειδικού σήματος λειτουργίας του ΕΟΤ (βλ. προσκομιζόμενο φωτοαντίγραφο). Σύμφωνα δε με την υπ' αριθμ. 8/16-07-2015 άδεια λειτουργίας μουσικών οργάνων που έχει χορηγηθεί από το Δήμο Χαλκιδέων, στην εφεσίβλητη-εναγόμενη, απαγορεύεται η χρήση ενισχυτή, μεγαφώνων ή ηχείων υψηλής έντασης μουσικής άνω των 80db καθώς και η λειτουργία μουσικής κατά τις ώρες κοινής ησυχίας, ενώ επιτρέπεται η μουσική να εκπέμπεται στο βάθος του καταστήματος καθημερινά κατά τη χειμερινή περίοδο μέχρι την 22:00 και κατά την θερινή περίοδο μέχρι την 23:00 μ.μ., με δικαίωμα παράτασης μέχρι τις 02:00 π.μ. καθημερινά σε ανοικτό χώρο και μέχρι της 03:00 π.μ. σε κλειστό χώρο, χωρίς δικαίωμα χρήσης ζωντανής ορχήστρας και χορού. Ωστόσο, από τις προσκομιζόμενες εκτυπωμένες καταχωρήσεις της στις κριτικές πελατών της στις ιστοσελίδες του διαδικτύου, καθώς και τις φωτογραφίες, τις οποίες η ίδια, έχει αναρτήσει στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης (αποδεικτικό μέσο κοινώς γνωστό και άρα λαμβανόμενο και αυτεπάγγελτα υπόψη κατά το άρθρο 336 παρ.1 ΚΠολΔ), εμφανίζεται ότι κατά τα επίδικα έτη 2012 έως και 2015 λειτουργούσε το κατάστημά της καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας και ιδίως το βράδυ μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες ως μπαρ με κύρια δραστηριότητα τη διασκέδαση των πελατών της, σερβίροντας καφέ, φαγητό αλλά και οινοπνευματώδη ποτά, κάνοντας χρήση μουσικής, διοργανώνοντας συχνά ειδικές εκδηλώσεις (events) –πάρτι (βλ. προσκομιζόμενες εκτυπώσεις από σχετικές καταχωρήσεις-κριτικές πελατών της στο Διαδικτυακό ιστότοπο που διατηρεί το επίδικο κατάστημα, όπου χαρακτηριστικά αναφέρεται επί λέξει στις 16-07-2012, «υπήρχε μπροστά από το camping cafe bar-restaurant με πολύ καλές τιμές ...» ,στις 22-07-2012 « το μόνο αρνητικό ήταν ότι το Σάββατο είχαν δεξίωση γάμου και αναγκαστήκαμε να φύγουμε το απόγευμα για Χαλκίδα, γιατί δεν μπορούσαμε να κάτσουμε και ο παιδότοπος δεν λειτούργησε.....» και στις 15-09-2014 «το βράδυ καλά!! μουσική τέρμα από γάμους βαπτίσις κλπ....το CLUB ήταν ωραίο το βραδάκι με μουσική χαλαρή .....». Αποδείχθηκε επίσης ότι η εφεσίβλητη-εναγόμενη έχει αποκρούσει μέχρι σήμερα κάθε πρόταση της

εκκαλούσας-ενάγουσας για διαπραγμάτευση προς επίτευξη συμφωνίας για την καταβολή της εύλογης αμοιβής, που αυτή δικαιούται λόγω της δημόσιας εκτέλεσης των έργων των μελών της. Εξάλλου, η εναγόμενη ήδη εφεσίβλητη δεν επικαλέστηκε καν προς την ενάγουσα, ακριβώς λόγω μη προσέλευσης προς διαπραγμάτευση του αμοιβολόγιου, ότι η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής δεν είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ότι δεν ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο δεν είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, οπότε αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν και στην προκειμένη περίπτωση συντρέχει διαφωνία- μη συμφωνία- μεταξύ της εναγόμενης χρήστη και του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης της, ενάγουσας, ως προς την εύλογη αμοιβή, καθώς και τους όρους πληρωμής της, οπότε αυτά θα καθορίζονται από το Δικαστήριο, και ως εκ τούτου νόμιμα ασκείται με τα εν λόγω δεδομένα η υπό κρίση αγωγή, απορριπτομένου του αντίθετου ισχυρισμού της εναγόμενης. Επιπρόσθετα, η ένσταση καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος με τα περιστατικά που η εναγόμενη επικαλείται, είναι μη νόμιμη και άρα απορριπτέα, και αληθή υποτιθέμενα αυτά, κατά την αληθές νόημα της διάταξης 281 ΑΚ, όπως αυτό επακριβώς, ορθά διαλαμβάνεται στην προσβαλλόμενη απόφαση. Με βάση τα ανωτέρω περιστατικά, η χρήση της μουσικής είναι απολύτως απαραίτητη για τη λειτουργία της επίδικης επιχείρησης και συνιστά ένα από τους κύριους παράγοντες προσέλευσης, διατήρησης και επαύξησης της πελατείας της, καθώς, κατά τα προεκτεθέντα, λειτουργεί με κεντρικό άξονα τη μουσική με βάση το δημοσιευθέν αμοιβολόγιο της εκκαλούσας-ενάγουσας, το είδος της επιχειρήσεως της εφεσίβλητης-εναγόμενης, στην οποία η μουσική είναι απαραίτητη για τη λειτουργία της, την εμπορική και τουριστική κίνηση της περιοχής, ήτοι στην πολλώ παραθεριστική παραλία της στην οποία βρίσκεται, φιλοξενούσα εορταστικές και ψυχαγωγικές εκδηλώσεις, όπως και αποδράσεις καλοκαιρινών διακοπών, κρίνεται δε, ότι η αμοιβή, που κατά τα ανωτέρω ζητείται από την εκκαλούσα-ενάγουσα είναι εύλογη, αφού εξάλλου ο καθορισμός της αμοιβής αυτής βάσει των ακαθάριστων εσόδων της είναι πρακτικά ανέφικτος. Συνεπώς, το ύψος της αμοιβής της εκκαλούσας-ενάγουσας πρέπει να καθορισθεί: για τα έτη 2012 έως και 2015 με βάση την κατηγορία του καταστήματος «ΜΙΚΤΟ- καφετέρια- σνάκ μπαρ- εστιατόριο- ταβέρνα», την χωρητικότητά του, δηλαδή 200 άτομα με βάση την άδεια λειτουργίας του, και το γεγονός επιπλέον ότι όπως αποδείχθηκε με τα ανωτέρω περιστατικά, η μουσική για την λειτουργία του είναι απαραίτητη, λειτουργεί δε, για μισό χρόνο, ήτοι πέντε μήνες τουλάχιστον, η αμοιβή του πρέπει να ανέρχεται σε $2.100/2= 1.050$ ευρώ ετησίως. Συνεπώς, για τα έτη 2012 έως και 2015, ήτοι $1.050*4=4.200$ ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ 24,00% ύψους 252 ευρώ, ήτοι

συνολικά 1.008 ευρώ. Κατόπιν τούτου η συνολική εύλογη και ενιαία αμοιβή που οφείλει να καταβάλει η εναγόμενη στην ενάγουσα είναι 5.208 ευρώ και πρέπει να υποχρεωθεί προς τούτο με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, ημέρα όχλησης. Τέλος, πρέπει να υποχρεωθεί η εναγόμενη να προσκομίσει στην ενάγουσα καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα ως άνω έτη προκειμένου ο εκκαλών οργανισμός να προβεί στην διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους. Το αίτημα κήρυξης της παρούσας προσωρινά εκτελεστής είναι μη νόμιμο για την δευτεροβάθμια απόφαση. Ενόψει όλων αυτών και δεδομένου ότι δεν υπάρχει άλλος λόγος έφεσης προς έρευνα, πρέπει να γίνει δεκτή τυπικά και ως ουσιαστικά βάσιμη η έφεση, να εξαφανιστεί, κατά το σκέλος αυτό, η εκκαλούμενη απόφαση και δικάζοντας την από 17-01-2017 αγωγή με αεκδ.01/18-01-2017, να καθοριστεί ότι η εναγόμενη οφείλει να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των 1.050, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ 24,00% ύψους 252 ευρώ, για το έτος 2012, το ποσό των 1.050 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ 24,00% ύψους 252 ευρώ, για το έτος 2013, το ποσό των 1.050 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ 24,00% ύψους 252 ευρώ, για το έτος 2014 και το ποσό των 1.050 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ 24,00% ύψους 252 ευρώ, για το έτος 2015, και συνολικά καθορίζει το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που οφείλει να καταβάλει η εναγόμενη εταιρεία ότι ανέρχεται στο συνολικό ποσό των ευρώ 4.200 ευρώ πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ 24,00% ύψους 1.008 ευρώ. Επομένως, πρέπει να υποχρεωθεί η εναγόμενη να καταβάλει το συνολικό ποσό των (5.208) ευρώ στην ενάγουσα εταιρεία με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση. Τα δικαστικά έξοδα της ενάγουσας και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας πρέπει να επιδικαστούν σε βάρος της εναγόμενης λόγω της ήττας της κατά το μέτρο αυτής, σύμφωνα με το διατακτικό (176, 183 ΚΠολΔ) και το παράβολο της έφεσης να επιστραφεί στην νικήσασα εν μέρει ενάγουσα εκκαλούσα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ με τη παρουσία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και στην ουσία της την έφεση.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την επιστροφή του παραβόλου στην ενάγουσα.

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ την εκκαλούμενη απόφαση, μόνο κατά το κεφάλαιο αυτής που αφορά την εναγόμενη.

ΚΡΑΤΕΙ την υπόθεση.

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ επί της από 17-01-2017 αγωγή με αεκδ 01/18-01-2017.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που οφείλει να καταβάλει η εναγόμενη εταιρεία στο ποσό των χιλίων πενήντα (1.050), πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ 24,00% ύψους διακοσίων πενήντα δύο (252) ευρώ, για το έτος 2012, το ποσό των χιλίων πενήντα (1.050) ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ 24,00% ύψους διακοσίων πενήντα δύο (252) ευρώ, για το έτος 2013, στο ποσό των χιλίων πενήντα (1.050) ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ 24,00% ύψους διακοσίων πενήντα δύο (252) ευρώ, για το έτος 2014 και το ποσό των χιλίων πενήντα (1.050) ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ 24,00% ύψους διακοσίων πενήντα δύο (252) ευρώ, για το έτος 2015, και συνολικά καθορίζει την αμοιβή για τα έτη 2012, 2013, 2014, 2015, στο συνολικό ποσό των τεσσάρων χιλιάδων διακοσίων (4.200) ευρώ πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ 24,00% ύψους χιλίων οκτώ (1.008) ευρώ, και τελικά στο συνολικό ποσό των πέντε χιλιάδων διακοσίων οκτώ (5.208) ευρώ.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγόμενη να καταβάλει στην ενάγουσα το ποσό των πέντε χιλιάδων διακοσίων οκτώ (5.208) ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εναγόμενη στα δικαστικά έξοδα της ενάγουσας, τα οποία ορίζει, στο ποσό των πεντακοσίων πενήντα (550,00) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στη 15/12/2020 στις 15/12/2020 κα δημοσιεύθηκε στις 15/12/2020 σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

